7.

Frälsarens JEsu Christi Innerliga Längtan efter Människornas öfwerswinneliga Salighet;

Föreställd
Uti en år 1734 den 27 October,
öfwer
Es. 48: 17. 18.
Inför
Hans Maj:t, Konungen i Danmark
och Norrige,
I Deß Slotts Capell
efter Nådig befallning, hållen, och äfwen
efter Nådig befallning til Trycket
öfwerlemnad

Predikan;

Af
JOHAN AUGUST SEIDLITZ,
Hof-Diaconus i Wernigeroda.
Sedermera på Swenska öfwersatt, år 1760.

WASA, 1777.
Tryckt hos *GEORG WILHELM LONDICER.*

Denna öfwersatta Predikan är af Stockholms Consistorio genomsedd och gillad at tryckas. Stockholm den 6 September 1763.

Ad mandatum

J. BRANDER.

J. N. J.

Bön.

Trofaste och lefwande Frälsare, HErre JEsu Christe! wi beprise Din trohet, efter hwilken Du med mycket bemödande, söker at uprätta oß ur wårt fördärf, och i Dig salige göra. Men wi bedje Dig också, at Du wille krafteligen upwäcka wåra hjärtan, så at wi icke låta Din trofasthet wara förgäfwes, utan at wi den samma anwända til wåra själars werkeliga saliggörelse uti Dit Blod. Härtil wille Du wälsigna Dit Ord, som nu skal förkunnas, och låta det hafwa en härlig framgång; så wilje wi derföre ewinnerligen lofwa och uphöja Dit Namn. Amen.

Ingången.

Til hedningarne, som mit Namn intet åkallade, säger jag: här är jag, här är jag. Detta, Älskelige i JEsu! är HErrans, Meßiä, wår store Frälsares ord, som wi finne uti Es. 65: 1. Han propheterar derutinnan om det nya förbundets wälsignade tider, då han wille aldeles nära nalkas til alt folk med

sit härliga Evangelium, och låta sin förwärfwade salighet dem i stor kraft förehållas. Til wårt ändamål märka wi allenast följande twå sanningar, hwilka ligga i denna prophetia helt tydeliga. Den första är: den kåre Frälsaren möter människorne wänligen med sin nåd, förr än de den begära och åstunda. Syndare, hwilka icke anropa JEsu Namn, hwilka ej gifwa honom et godt ord om hans förbarmande, hwilka lefwa i största säkerhet, hwilka om deras upprättelse ej draga minsta omsorg, äro ändå i hans ögon uti det wärde, at han förekommer dem och bär saligheten lika som med bägge händerna emot dem, samt med stor nit skyndar sig efter dem, at frälsa dem och göra dem saliga. Den andra sanningen, som wi märke, är: han, den trogne Frälsaren, har en så brinnande längtan efter människornes salighet, at han sin ropande röst til nåd, låter flera, än en gång höras, och gör det ofta å nyo. Derföre säger han här twå gångor: Här är jag, här är jag.

Således ropar han ofta til de willfarande och uppå den breda wägen til fördömelse wandrande människor: hwarföre skynden J eder i edra synder til fördömelse? Ser eder om, huru jag går efter eder! Hörer dock, huru jag ropar efter eder! jag är här, jag är här, at göra eder salige i tid och i ewighet. Til at

så

så mångfaldigt upreya och förnya denna sin ropande röst, beweker honom hans outsägeliga kärlek, dermed hans hjärta är upfyld, och uti hwilken han icke kan se de arma människorne i deras synda-elände, och i helfwetets käftar. Ja, denna kärleken gör, at det ömmar honom, at de af det goda, som han dem med så mycket lidande förwärfwat, ej skola werkeligen wara delaktige. Honom beweker äfwen människornes naturliga efterlåtenhet och trögbet, i det de äro så ganska försummelige i de saker, som röra deras saligbet, befråga sig mycket med kött och blod, låta icke gärna fara deras förgängeliga nöjen i synden, så ock hålla de hinder, som de se för sig, för oöfwerwinneliga, och såsom berg, de der icke kunde öfwerstigas. De wända mart deras öron åter til werlden, hwilken, antingen såsom en smickrande Delila, söker at insöfwa dem genom falska kärleksbetygelser, på det hon må kunna så mycket starkare binda dem med sina syndaband; eller ock, om hon märker, at sådant ej wil gå an, gör hon omwändelse-werket swårt, beryktar det goda nådenes land illa, samt kommer allehanda försmädelser och förföljelser å bane. Fördenskul gifwer HErren röst på röst, rop på rop. Han har all möda ospard, at med många föreställningar öfwertala människor-

ne, det de skola låta synden fara, och undfå hans nåd; til deß de sig omsider låta öfwertalas; til deß han blifwer dem för stark; til deß de komma och anamma hans salighet genom trona.

Wi se här en afgrund af wårs HErras JEsu kärlek, och finne der aldeles uppenbart hans brinnande längtan efter wår salighet. Sådant är det, som i närwarande stund skal blifwa tydeliga föreståldt. Herren låte det wara wälsignadt til allas wår kraftiga upwäckelse, så at wi blifwe muntre och skickelige, at låta JEsu Christi alfwarliga wilja om wår salighet på oß komma til full bordan. Wi bedje derom i et andäktigt Fader wår, &c.

Texten, Es. 48: 17. 18.

Så säger HErren din Förloßare, den Helige i Israel: Jag är Herren din Gud, den dig lärer hwad nyttigt är, och leder dig på den wägen, som du går. O! at du wille akta uppå min bud; så skulle din frid wara såsom en wattuström, och din rättfärdighet såsom hafsens wåg.

I anledning af deßa orden skole wi genom Guds bistånd betrakta: JE-

JEsu Christi innerliga längtan efter människornes öfwerswinneliga salighet; som deraf erkännes:

I. Emedan han förehåller dem sådane rörande bewekelse-grunder, til at emottaga hans öfwerswiñeliga salighet.

II. Emedan han ock så tydeligen wisar dem den ordning, uti hwilken de kunna härtil komma, och innerligen önskar, at de i samma ordning mätte sig begifwa. Och

III. Emedan han wisar dem sjelfwa denna öfwerswiñeliga saligheten, och föreställer dem densamma til betraktande.

Bön.

O HErre JEsu, Guds Son, Du är kommen at söka och saligt göra, det som borttappadt är. Du kommer ännu städse med Dit Evangelium i samma tilbedjanswärda affigt. Förbärliga Dig ock nu genom Dit Gudomeliga Ord. Sök alt hwad borttappadt är och gör det saligt. Föröka Din nåd och Din salighet i Dine älskelige, och låt dem Din trohets rikedom, til mycken styrko, uppenbar warda. Amen.

Afhandling.

Första delen.

Wär wi då, älskelige i HErranom, wilje öfwerwäga JEsu Christi innerliga längtan efter människornes

nes öfwerswinneliga saligbet; så skal sådant, efter wår Texts anledning, först deraf erkännas, emedan han förehåller dem så rörande bewekelse-grunder, til at emottaga hans öfwerswinneliga saligbet.

Han talar til Israel, samt hwar och en människa, således: "Så säger HErren din "Förloßare, den Helige i Israel; jag är "HErren din Gud, den dig lärer hwad nyt- "tigt är, och leder dig på den wäg, som du "går." At Meßias, wår HErre och Frälsare, i deßa orden talar, är klart af den omedelbarligen förut gående meningen, så lydande: Och nu sänder mig HErren, HErren, och hans Ande. Guds Son är den, hwilken af Fadren och den Heliga Anda åri werlden sänd worden. Afwen är sådant klart deraf, at han, som här talar, kallar sig Israels Förloßare, eller Frälsare, som af blodsbands eller skyldskaps rätt frälsar dem; hwilket allenast kan sägas om den andra Personen i den högstlofwade Gudomen, JEsu Christo. Här gifwer sig den kära Frälsaren med flit ljufliga namn, på det han må kunna intaga människornas hjärtan, ljufligen beweka dem at förnöja hans längtan. Han kallar sig HErre Jehovah, hwilken i högsta grad besitter alla fullkomligheter, och är deras endaste källa och ursprung. Han kallar sig

Frål-

Frälsare, deras Goel, som af blods-förwandtskaps rätt frälsar dem från alla deras fiender. Han kallar sig den Helige i Israel, som altid uti stor kraft och härlighet uppenbarat sig i Israel, och sökt at helga och förhärliga sig bland dem. Härutaf skole wi förstå och erkänna den sammas Majestät och höghet, som här talar. Det är icke någon människa; det är icke en Ängel; utan det är HErren, den store Jehovah, af hwilken wi hafwa wårt wäsende, lif och bestånd. Han är den ärerika werldenes Förloßare, nya Förbundets Medlare, som åtagit sig wår mänskliga natur, til at dermed frälsa oß ifrån wåre owänners hand, och med sit blod köpa oß til sin egendom. Han är den Helige i Israel, som alt framgent, lika som tilförene ibland Israels barn, bewisar sig härlig bland människorne, och wil ibland dem helgad warda. Wi måge och kunne altså omöjeligen wägra oß at höra honom och upfylla hans så billiga, samt til wår salighet syftande längtan. Wi påminne oß härwid billigt Pauli förmaning: Ser til, at J icke wedersake honom, som med eder talar. Ty kunde de (Israeliterne i öknen) icke undfly, som wedersakade honom, som talade på jorden; (Moses) huru mycket mindre, om wi wedersaka honom, som af himmelen

melen talar. (Honom, som med sit söta Evangelium kallar oß af sin härlighets thron til idel nåd och salighet) Ebr. 12: 25.

Men låtom oß höra sjelfwa de bewekande skål, med hwilka den trogne Frälsaren söker upwäcka människorna.

1. Han håller dem före, huru han allena är det högsta goda, uti besittning och åtnjutande hwaraf den odödelige Anden kan sanfärdeligen warda tilfridsställd och förnögd. Han säger; Jag är HErren din Gud. Hwarmed han så mycket säga wil: hör, o människa! så länge du ställer dit begär och längtan efter köttsens lustar, efter höghet och ära i denna werlden, och efter jordiska rikedomar; så länge är du orolig, och har ej något sant och beständigt nöje; men wänd dig derifrån til mig. Jag är HErren din Gud, som förmår sanfärdeligen föra dig til rolighet och förnöja dig. Jag är den, hos hwilken du kan warda salig i tid och ewighet.

2. Håller han dem ock före, sin förekommande nåd: hwilken bewisar sig deruttinnan, at han genom sanningens Ord underrättar dem om saligherens wägar och dermedelst werkar i deras hjärtan många rörelser. Han säger til Israel, och hwar och en människa: Jag är HEr-

HErren din Gud, som dig lärer, hwad nyttigt är, nämligen til din wälfärd och salighet. Han lärer altså genom sine tjenare: hwilkom han befalt at predika Ordet om bättring och syndernas förlåtelse. De, i följe härat, föreställa människan hennes elände under synden. De wisa, huru på en framhärdelig obotfärdighet och herrskande synda-träldom måste följa ewig fördömelse. Men i synnerhet måste de öfwa den himmelske Fadrens hjärta för de wilfarande syndare och öfwertyga dem, huru det gärna wil hafwa dem alle salige. Huru Gud icke wil, at någon skal förgås, utan at hans alfwarliga wilja är, at hwar och en måtte omwända sig och lefwa. De måste förklara honom sielf i hans stora kärlek och öfna böjelse för alt det som borttappat är. De måste beprisa det stora försoningswerket, de tilredda nåde-rikedomars fullkomlighet, och det ewiga lifwets förträffelighet. Alfwenledes måste de tydeligen wisa, huru människan bör under erkänslan af sit djupa fördärf, skynda til Guds nåd i Christo JEsu, och den samma med en lefwande och sann tro anamma.

Utaf sådant Guds Ords föredragande upkomma, dels af Lagen åstadkomna eller trälaktiga, dels Evangeliska rörelser. Händer det, at människornes hjärtan genom Lagens före-

föreställande, blifwa förskräkte, förkroßade och i ängslan försatte, så nämne wi sådant, rörelser af Lagen. Här få de höra HErrans wrede i hans Lags dunder och kraft. Ån bewisar sig Herrans ord i Lagen såsom en hammare, den det stenhårda hjärtat kroßar. Til exempel: människan får öpna ögon, at hon af Guds ord kan se, det hon ån icke är omwänd, utan ännu et djefwulens barn; at hon ännu ligger i sin synda-orenlighet; hon förskräckes deröfwer och warder orolig; kommer således i den trängsel, at hon wet sig ingen utwäg, eller hon fruktar för den ytterste domen, och tänker: Ack Gud! huru wil det aflöpa, när jag skal ställas för Christi stränga domstol, och der göra räkenskap för hwart och et fåfängt ord, samt hwar och en syndig böjelse och rörelse; eller warder samwetet oroligt, när wißa slags synder warda bestraffade, som en offentligen eller hemligen bedrifwit; såsom Felix förskräktes, då Paulus talade om kyskhet och rättfärdighet, emedan hans samwete öfwertygade honom, at han förbrutit både okyskhet och orättfärdighet; eller ock warder man öfwerfallen med dödsens förskräckelser, och fruktar, det kunde wål ske, at man blefwe fördömd. Alt detta hörer til Lagens werkan och rörelser.

Men Evangelium om Guds stora nåd i Christo

i Christo JEsu sårar och rörer människornes hjärtan. Til exempel: människan finner nöje, när hon hörer, huru Gud med så mycken nåd och förbarmande söker syndare, och huru han för dem, då de än woro hans fiender, utgifwit sin Son i döden.

Hjärtat blifwer enom så lätt, när man läser de Evangeliska sanningar i Bibeln eller hörer dem med kraft och eftertryck förkunnas; eller finner wackra betraktelser i Gudeliga böcker. Försoningens hemlighet är enom ljuflig. Man kommer i mycken rörelse wid JEsu lidandes och döds föreställning. Nådatilståndet lyser härliga för honom. Han märker et hemligit dragande hos sig at söka det ewiga och tilkommande. Deröfwer warder hjärtat lika som warmt. Tårarne komma i ögonen. Slika Evangeliska rörelser pläga människorne så uttrycka: den eller den predikan, det eller det ordet, den eller den föreställningen gick mig rätt genom hjärtat. Jag wiste icke, huru det tilgick med mig; huru wäl jag då war til mods. Men sådan JEsu Christi trohet, dermed han lärer dem, hwad nyttigt är, warder af ganska få, rätteliga anseed och nyttjad. Många märka icke ens derpå, hwad hög och Gudomelig nåd dem wederfares. De mena, at Guds Ords predikande är en införd plägsed, som måste så wara.

Warda

Warda de derigenom oroade eller något förskräkte, så tilskrifwa de sådant en naturlig swårmodighet, eller nederslagit wäsende, som genom sällskap och tidsfördrif måste förekommas och hjelpas.

De wilja icke tillåta, at man skal göra dem deras Christendom misstänkt, och beröswa dem deras förmenta tro. Ja, de komma wäl så widt, at de hålla sådant HErrans werk för en djefwulsk frestelse; och derutinnan blifwa de ofta af köttslige, oförfarne lärare styrkte, hwilka af brist på andelig pröfnings och urskilnings-gåfwa, föregifwa, at en sådan oro och twifwelsmål är satans frestelse, hwaremot man måste bruka Guds Ord til tröst. Härigenom warder HErrans arbete på sådane själar icke allenast hindradt, utan ock grufweligen försmådadt. Känna de åter en god rörelse af Evangelio, så anse de det såsom en god tanka, hwilken dem af en slump infallit, eller genom predikantens lifaktiga och eftertryckeliga föreställning hos dem upkomit; och för öfrigt göra de sig ingen nytta derutaf. Wi finne derom en afbildi 1 Sam. 3: 4. 7. Då HErren åtskilliga gånger ropade Samuel, men han kände icke HErren ännu; han wiste ej, at denna rösten war från honom, utan mente, at Öfwerste Prästen Eli honom ropade. Andre märka

wäl,

wäl, at sådane rörelser hafwa sit ursprung af HErren JEsu, men förstå icke, hwarpå de syfta. Höra de någon upwäckande föreställning af Evangelio, så betyga de deröfwer wälbehag. De tala med nöje derom, och äro derwid, såsom wid et utwärtes ljus, någon tid glade. De gilla och prisa sanningen. De fatta en historisk kunskap om de Gudomeliga sanningar, och tro, at emedan de utwärtes lefwa fromt, och derhos äga så wacker kundskap om andeliga ting, så at de ock kuña derom med färdighet tala, så kan saligheten dem icke fela; och ingen kan göra den saña dem stridig. Ärfara de undertiden, wid hörande eller läsande af föreställningar ur Lagen, någon bedröfwelse, så at de warda orolige och nederslagne; då anse de det för en sañ bättrings bedröfwelse, fast än det är hos dem allenast en flygande hetta, derwid hjärtat blifwer oförändradt. Som ock mycket folk gifwes, hwilka kunna utgjuta ymniga tårar, när deras fördärf dem krafteligen förehålles; men at det är Ahabs tårar, ser man deraf, at de behålla qwar de förr älskade synder; och äro deße mäñiskor ej så mycket angelägne om syndernas afskaffande, som mera derom, huru de måtte undgå timmeligit och ewigt straff. Känna de rörelser i hjärtat genom Evangeliska sanningar; så stärcka de sig der-

med

med i deras säkerhet. De taga derutur et falskt bewis om deras förmenta goda tilstånd. De säga: huru de känna Guds Ords kraft, då de läsa i Bibeln eller en annan upbyggelig bok; eller ock, när de höra Guds Ord predikas, kunna de ofta icke hålla sig från tårar. At de finna derwid så mycken frögd och förnöjelse. Deße erkänna wäl Guds werk uti sig, men icke hwarthän det wil leda; huru de skulle genom sådane rörelser, låta föra sig til sañfärdig omwändelse och sinnets förändring. De stärka sig fast mera i deras döda och falska tro, och tänka, at de äro kärn-christne, och öfwergå andre i mångahanda, hwilka antingen aldeles icke akta Guds Ord, eller förhålla sig derwid utan all känslo. Och sålunda måste beklageligen, åfwen det, som blifwit gifwit dem til lifs, lända dem til döds; ty när HErren på den ytterste dagen wil fordra räkenskap för alla sådane nåde-rörelser; så måste de erfara en ganska swår dom för deras wårdslösande.

Andre åter märka wäl, hwarthän JEsu Christi förekommande nåd syftar, och huru HErrans mening och wilja är, at de skola derigenom låta sig föras til en sañ omwändelse; men de förhålla sanningen i orättfärdighet, och upskjuta deras bättring från den ena tiden til den andra. De wilja icke med wåld

slita

slita sig lösa från alla hinder; de wilja icke alt redeligen försaka; de wilja icke bewisa beständigt alfware, til at tränga sig fram til lifwet. De sky för JEsu priswärdiga smälek. De wilja föra deras Christendom i hemlighet, så at werlden ej må det märka. De hafwa heldre ära hos människor, än ära hos Gud. De wilja wälja en medelwäg, at göra sig hwarken med Gud, eller med werlden til owänner, utan söka at wara bägge behagelige. Men wid alt sådant warder deras sinne aldrig roligt. De känna altid nya samwets slag; hwarföre de oräkneliga gångor börja at omwända sig; dock blifwer dermed intet bewändt. De komma icke ens til beständig känsla af deras elände; än mindre til Christum. Med sådane människor ser det högstfarligt ut. De stå i stor fara at råka under Guds hemliga domar. Gud har så ofta gjort deras hjärta mjukt; han har nu med Lagsens hammare slagit på dem; nu åter med sit ljufliga Evangelium trängt igenom hos dem. Han har dem ofta upwäckt och til omwändelse krafteligen upmuntrat; men de hafwa lätit sådan nåd altid wara på sig fåfäng; hafwa icke dermed troliga omgåts, utan hafwa wärdslösat den ena upwäckelsen efter den andra. Derföre kan lätteligen ske, at de omsider börja at förstockas; så at de undertrycka

alla rörelser; de kunna dem ej widare lida; de bekomma til dem en leda eller wämjelse; de undfly de tilfällen, der deras hjärtan kunna bliswa oroade. Hwem kan då förtänka Gud, om han icke alt framgent wil låta sin nåd trampas med föttren, utan tilstädjer, at sådane ständige föraktare gå förlorade? Gud har så länge lätit sit ljus dem lysa, och så ofta wist dem sin kundskap och saligheets wägar; men de hafwa hållit sine ögon tillslutne, och mot denna hans trohet betedt sig så wränga och otacksamma. Hwem wil då wåga säga, at Gud wore skyldig at låta sig så framgent föraktas? Skulle det icke ändteligen kunna ske, at han undandroge dem sit ljus, och låto sådane människor löpa fort i deras upsåteliga blindhet? Billigt borde slike själar, som förakta Christi förekommande nåd, ifrån den ena tiden til den andra, låta den liknelsen, som Frälsaren sjelf Luc. 13: 6. ꝛc. gifwit, upwäcka hos sig en stor skräck. Liknelsen lyder så: En man hade et fikonaträd planterat i sin wingård, och han kom och sökte frugt derpå, och fann ingen? Då sade han til Wingårdsmannen: Si nu i try år hafwer jag kommit, och sökt frugt på detta fikonaträd, och jag finner ingen; hugg det bort, hwarefter skal det förhindra jordena?

Jan

Han swarade och sade til honom, HErre, låt stå det ännu i detta året, så länge jag gräfwer omkring det, och göder det. Om det så kunde bära frugt; hwar och icke, så hugg det sedan bort. Fikonaträdet i wingården föreställer en människa, som uti den Christeliga Kyrkan kan höra Evangelium om Guds nåd och salighetens wäg, samt har dertil alt nödigt tilfälle. HErren kommer ofta och söker hos henne frugt. Han ser til, om människan nyttjat tilfället, och bär en sann bättrings, en lefwande tros och rättskaffens helighets frugter. Finer han nu ej sådane, sedan han dem ofta och länge sökt; så wil han blifwa trött wid förbarmande, och säger til Wingårdsmannen, sin Son JEsum Christum, hwilken han uplåtit och öfwerlemnat skötseln af sin Christeliga Kyrkos wingård: hugg det bort, hwarefter skal det hindra jordena? En sådan Guds nåds föraktare skal plötsligen bortryckas. Men den kåre Frälsaren, såsom en trogen förebedjare och förespråkare, han fäller förbön och anhåller ännu om nådetidens förlängande; HErre, säger han, låt stå det ännu i detta året, så länge jag gräfwer omkring det och göder det: om det då kunde bära frugt. Jag wil än försöka alt hwad jag kan. Jag wil lägga för honom sa-

ligheten på det aldranärmaste, och gå honom på lifwet med de aldraljufwaste och kraftigaste Evangeliska sanningar, om han sig ännu derigenom torde låta beweka at bära sañ omwändelses och tros frugter; hwar ock icke, så hugg honom sedan af. Då wil omsider den långmodige Föreſpråkaren, at en sådan skal drabbas af Guds wredes domar; hwilket wißerligen hos hwar och en, som ej är aldeles förhärdad, måtte kunna tränga genom märg och ben. Då warder äfwen det på en sådan människa upfyldt, hwad HErren JEsus fordom hotade det Judiska folket at låta komma öfwer dem, hwilket ock sedan skedde; när han säger: Swad skulle man dock mera göra minom wingård, det jag honom icke gjort hafwer. Swi hafwer han burit willdrufwor, då jag wänte efter at han skulle burit drufwor? Nu wål, jag wil kungöra eder, hwad jag minom wingård göra wil: hans gård skal borttagen warda, på det han skal ödelagd blifwa, och hans mur skal sönderrifwen warda, på det han skal förtrampad warda. Jag skal låta honom ligga öde, at ingen skal skära eller grafwa: utan tistel och törne der inne wäxa; och skal bjuda skyar, at de icke rägna deruppå Es. 5: 4. 5. 6.

Ack!

Ack! huru ofta händer ju det, at en människa warder hådanryckt i sine halfwa lifsdagar. Orsaken, at han så plötsligen måste från jorden, lärer ofelbart wara en HErrans wredesdom, för hans nådes förakt. Härmed är icke at skämta; här är ej rådeligit fara wilse; Gud låter icke gäcka sig. Uti den tilkommande werlden warder sådant Guds nåde-rörelses förakt ewinnerligen straffadt. JEsus Christus, alt kötts domare, skal, wid sin ankomst, ej allenast straffa människorne för de synder, som äro begångne i begärelser, tankar, ord och gärningar; utan ock warda uppenbar med eldslåga til at hämnas öfwer dem, som icke lydige warit hans Evangelio 2 Theß. 1: 8; som icke låtit sig genom Evangelium bewekas at den tilbudne nåden anamma. Den tjenaren, som wet sin Herres wilja, hwilkom saligheets wägen är förkunnad och Guds wilja bekandt worden, men sig icke beredt; ej har gjort sig färdig til det ewiga lifwet, och ej eller hans wilja gjort; har sig icke genom bättring och tro til HErren JEsum wändt, och hans Evangeliska wilja uträttat; han skal lida mycken hugg. Hans fördömelses grad skal blifwa öfwermåttan stor. Ty hwilken mycket gifwit är, af honom skal mycket warda utkrafdt. Luc. 12: 47. 48. O! huru önskeligit wo-

re det för en sådan människa, at han icke hört Guds ord, och warit deraf rörd; hwart och et hördt HErrans ord, och hwar och en undfången rörelse skal föröka fördömelsen.

Men andre, hwilka dock utgöra minsta hopen, låta sig genom den förekommande nåden föras til en sann omwändelse och lefwande tro. Uppå dem winner Frälsaren sit syftemål. De äro sådane själar, hwilka, när de känna Guds nåde-dragande, huru han af kärlek söker at få dem ur deras fördärf, fara til och gifwa sin hand i JEsu hand, och säga: HErre JEsu, jag kan icke längre undandraga mig; Du har länge nog friat efter mig; du har länge nog gått efter mig, såsom en herde efter sit borttappade får. Nu kommer jag, och wil icke widare stå emot. Jag wil icke gifwa mig tilfrids, förr än jag genom en sañ omwändelse och en lefwande af Gudi werkad tro, har hunnit fram til saligheten; at min själ blifwit frälst, och barmhertighet är mig wederfaren. Härom wilje wi af Skriften anföra twåne märkwärdige exempel. Det första står i Apostl. G. 16: 14. En Gudelig qwinna, benämd Lydia, en Purpurkrämerska, utaf de Thyatirers stad, lydde til; och HErren öpnade hennes hjärta, at hon gaf akt på det Paulus sade. Pauli tal trängde in i hennes

hennes hiärta; hon hörde om saligheteues wäg med begär; hon höll sig wid den undfängne rörelsen, och stadnade icke, förr än hon kommit til trona. Det andra finnes uti Apostl. G. 2: 37. Då de (Judarne) detta hörde, fingo de et styng i hjärtat, och sade til Petrum, och til de andra Apostlarne: J män och bröder, hwad skole wi göra? Detta folket blef genom en Petri predikan om den korsfästa Christo så rörde, at de, utan at derom med kött och blod öfwerlägga, strax omwände sig af hjärtat til Gud. Sådan är ock JEsu Christi wilja; så skola människorne göra. Derföre tiltalar han hwar och en själ således: jag lärer dig hwad nyttigt är; jag wisar dig, hurn du skal salig warda. Jag lemnar dig icke i din fåkunnoghet och blindhet, utan kungör dig lifsens wäg. Jag underrättar dig genom Ordet. Jag tränger in i dit hjärta, och söker beweka dig at komma til mig. Hör dock min röst. Stat up. Tag an den öfwerswinneliga saligheten, som jag dig så hiärteligen anbjuder.

3. Håller HErren JEsus människorne före sin nådiga försyn, som han i hela deras lifstid låter öfwer dem wåldig wara. Han säger: Jag är HErren din Gud, som leder dig på den wä-

gen, som du går. Hwarmed han tilkänna gifwer, at han regerar och uppehåller människorne på hela deras lefnads wäg. O, huru många farligheter afwänder han från dem, i hwilka de annars lätteligen råka kunnat! I huru många olycksfall bewisar han dem sin hjelp! huru mycken sjukdom och kroppens smärta frälsar han dem utur! huru öfwerhopar han dem med oräkneliga wälgärningar til själ och kropp! Huru står han dem bi i deras timmeliga kallelse, och låter dem äfwen i deßa jordiska ting lyckas! Allt, allt syftar derhän, at de skola erkänna hans ledande godhets rikedom, och låta sig derigenom föra til sinnes ändring och saligheten. Men, huru bedröfligit är det, at aldraminsta hopen märker sådan Frälsarens heliga affigt. De stärka sig gemenligen uti deras jordiska sinne af de erfarne prof af hans försyn, och taga deraf, twärt emot Guds ändamål, bewis til deras inbillade goda tilstånd. De tänka, at de måste wara Guds käraste barn, alden stund han bewisar dem så mycket godt, frälsar dem ur så många faror, låter dem i alla deras förrättningar så lyckeligen aflöpa, och alla deras timmeliga handlingar så wäl för sig gå. De komma ofta deröfwer i mycken rörelse; men förmanar man dem til sann omwändelse, och wisar dem, huru alt detta we-

wederfarits dem til den ändan, at de måtte wända deras hjärtan til Gud; så blifwa de deröfwer förbittrade och wilja derom hwarken höra eller weta. Och på det sättet länder det dem til döds, som dem til lifs gifwit war. De skulle genom Guds godhets rikedom låta leda sig til bättring, och altså komma til lifs; men de stärka sig derigenom i deras falska Christendom, och öka deras död och fördömelse; så at Pauli ord måste dem förehållas: Föraktar du hans godhets, tålsamhets och långmodighets rikedomar; icke förståndande, at Guds mildhet läckar dig til bättring, utan efter dina hårdhet och obotfärdiga hjärta, samkar du dig sjelf wom wrede, på wredenes dag, når Guds rättwisa dom blifwer uppenbar. Rom. 2:4. 5. Guds wilja och mening är, at människorne skole erkänna, huru wäl han menar med dem, och huru hwart ögnablick är en wälgärning, deruti de njuta hans huldhet och förserg. Ja, de borde widare sluta, at emedan HErren beter dem så mycket godt, medan de än äro i synden hans fiender; huru mycket mera skulle han låta dem ärfara härliga spår af sin förssyn, om de wore under nåden, hans wänner, och kära barn. Derföre lägger den kåre Frälsaren denna saken hwar

själ på hjärtat, då han säger: betänk dock "O människa, jag är HErren din Gud, som "dig leder på den wäg, som du går; som i hela dit lefnads lopp står dig bi; som bemöter dig med så många wälgärningar; som dageligen och rikeligen bewisar dig så mycket godt; som så troligen afböjer oräkneliga faror, som dig kunde tilstöta; som alt härtils bewist en outgrundelig långmodighets rikedom. Wänd dig dock til mig; låt dig dock genom min nådefulla uppehållelses och regerings fotspår bewekas, at emottaga min nåd och salighet.

Andra delen.

Widare förnimmes JEsu Christi innerliga längtan efter människornes öfwerswinneliga salighet derutaf, emedan han tydeligen wisar dem den ordning, i hwilken de til sådan salighet komma kunna, och med trängtan önskar, at de sig i samma ordning begifwa måtte. Så önskar han om Israel och hwar och en själ: O! at du wille akta uppå min bud; så skulle din frid wara som en wattuström, och din rättfärdighet såsom hafsens wåg. Den som är öfwad i Frälsarens talesätt, hwilka han så wäl i gamla, som nya Testamentet låtit uptecknas, kan strax märka, at Frälsaren här förstår med sina bud sjelfwa ordningen, uti hwil-

hwilken hans trogna och utwalda måste komma til saligheten. Sådane bud wilje wi ur nya Testamentet, som derom tydeligast innehåller, hämta och föredraga, såsom af Frälsarens egen mun anförda.

1:o. Han har gifwit människom först det Budet om bättring och sinnes förändring. Härmed började han sit läro-ämbete. Hwilket Marcus sålunda beskrifwer: Sedan Johannes wardt fången, kom JEsus uti Galileen, och predikade Evangelium om Guds rike; säjandes: tiden är fullkomnad, och Guds rike är för handen; bättrer eder, och tror Evangelio Marc. 1: 14. 15. Och at han ordet om bättringen altid drifwit, betygar Matthäus: Ifrån den tiden begynte JEsus at predika, och sade: gören bättring; himmelriket är komit hardt när. Math. 4: 17. Likaledes har han befalt sine Apostlar, som han utsände i hela werlden, at de skulle förkunna predikan om bättring bland alla människor. Hwilket ock af alla sanningens witnen, hwilkom Evangelii tjenst är anförtrodd, måste beständigt werkställas; ty kan det icke någon komma til Guds nåd och saligheten, som ej tilförene låtit ordet om bättring warda hos sig kraftigt. Deruti måste grunden läggas til en sann Christendom. All sjelfgjord fromhet,

all

all förment andakt och Gudaktighet är et intet, och en styggelse för Gud, om människan icke först är worden af hjärtat lydig JEsu Christi bud om bättring och omwändelse. Den der altså wil salig blifwa och frälsa sin själ, måste gifwa akt på detta budet; han måste lägga det på hjärtat, och betänka, at han annars icke kan trösta sig af Guds nåd och JEsu förtjänst, än at han förut fått se inuti sit stora synda-elände, och derigenom blifwit bragt til en sann Gudelig bedröfwelse. Derom måste han för JEsu fötter sig nedkasta och likasom ur stoftet bedja: Ack HErre JEsu! uptäck mig dock det djupa fördärf, deri jag ligger. Låt mig få rätt smärteligen känna min förtwiflade onda skade och mina wederstyggeliga synda-sår. Gif, at jag måtte få weta, hwad jämmer och hjärtans sorg det med sig hafwer at öfwergifwa dig som är det högsta goda och lifsens källa. Låt mig få se, hwad jag med min ondska uträttat; huru jag öfwerträdt det förbund, som du, af barmhertighet, med mig i dopet ingått; huru jag dig, min själs sanfärdige wän, all wänskap upsagt; huru jag himmel och salighet eländeligen försatt; huru jag upwäckt din Faders rättmätiga wrede. Wis mig, huru jag ligger under mörkrets wäldighet i et skändeligit slafweri, och huru satan för mig med synda-

ban-

banden efter sin wilja. Gör mig fri från alla hinder. Befria mig från de synder, som hos mig äro rådande, och mig til en wana wordne. Gör denna werldenes fåfängeligheter aldeles bittra och såsom en galla, så at hwad mig förr warit en lust och frögd, må warda mig en börda och hjärte-plåga. Sönderkroßa mit stenhårda hjärta. Lät mig warda rättelig-en nedbögd och förödmjukad. Uppenbara mig din blods härlighet, och din fundna förs-onings förträffelighet. Gör mig nådehung-rig. Gif mig en suckande ande och en tör-stande själ efter liffens watten. Skänk mig den gåfwan, at kunna dag och natt begråta mit själa-elände, så ock nåd at rätt sucka öf-wer den synd jag mig tilskyndat. Ja, gif, at jag så länge ligger för dig neder, til deß at barmhertighet mig är wederfaren.

2:o Dernäst har han ock gifwit det budet om trona. Han säger: Medan J haf-wen ljuset, tror på ljuset, at J må-gen blifwa ljusens barn Joh. 12: 36. Och då han sände ut sine Lärjungar, be-falte han dem lära alt folk, at den der trod-de, han skulle warda salig. Der före ock Pau-lus, i alla Apostlarnes namn, säger, at de genom Christum hade fått nåd och Apostla-Ambetet, til at uprätta trones lydno i hans namn Rom. 1: 5. Detta budet måste ock

alla

alla Evangelii tjenare förnämligast inskärpa. Derå skola människorne märka. När de känna sit elände och fördärf, skola de icke blifwa derwid stående; utan gå til honom, som allena kan hjelpa och befria dem från deras synder. De skola med snabba trones wingar fly til hans blodiga sår. De skola lägga på honom alla deras synder. De skola antaga honom såsom deras Frälsare och saliggörare, och omfatta all hans förtjenst; så ock sorgfälligt upsöka den wälsignelse och salighet, som eljest i de Gudomeliga nådelöften innehålles och altsammans sig tillägna. Skriften fordrar, at wi skole genom trona tränga oß in til HErran JEsum och hans blod; det är, när synden ängslar oß, när Guds wrede trycker oß, när fördömelsen förskräcker oß; så skole wi, i sådan klämma och ångest, hasteligen taga wår tillflygt til HErren JEsum, såsom salighetens klippa, och til hans blod, samt derutinnan hwila. När wårt onda hjärtas wederstyggelighet, och den styggelse, som deri ligger förborgad, för oß uptäckes, så at wi deröfwer förskräckes och blyges; då skole wi hasta til detta blodet, såsom en fri och öppen brunn emot alla synder och orenligheter Zach. 13: 1; och derutinnan twå oß rena och skära. Sålunda skole wi finna beständig ro, tröst, frid och säkerhet.

kerhet. Denna trones lydno måste åter således öfvas, at människan lärer enfaldeligen tro Christi ord om syndernas förlåtelse och Guds nåd; utan at höra efter, hwad satan säger, hwilken är sysselsatt, at inblåsa allehanda misstrogna tankar emot HErran JEsum. Ej eller måste hon akta, hwad hennes egit onda hjärta förewänder, hwilket hyser mycken twifwel, och bewisar mycken list.

Hon får icke eller höra, om werlden säger: hwar är nu din Gud; utan hon måste höra, hwad HErren talar, och hwad den kära Frälsaren befaller. Hon måste lära at se bort ifrån alla synder: at frimodigt strida emot all otro, samt bortkasta fruktan och räddhoga; och säga: jag wil än närmare til dig HErre JEsu, emedan du, min milde Joseph, mig så hjärteligen kallar at träda närmare. Jag skal derföre ej som tilförene, blifwa långt borto stående. Jag wil omfatta dig med hela din förtjenst. Jag wil tro, at du är min Broder, min Frälsare, min Brudgum, min Förswarare, och min Emanuel.

Mina synder skola nu icke widare ängsla och förskräcka mig, ty hos dig är mycken förlåtelse. Jag nedsänker mig aldeles i dina sår; och wil endast uti dig nu, altid och ewinnerliga funnen warda. Och detta måste människan göra ej allenast wid sit första in-

trä-

träde i nåden; utan det måste ock i hela heñes Christendom, wara heñes hufwudsak, at på sådant sätt utöfwa trones lydno. Ja denna lydno måste äfwen wisas, när nådenes känslo är borta; när trones erfarenhet saknas, när nåden icke kännes, när Emanuel sig så döljer, som han ej wore Emanuel. Ty det är wäl til märkande, at när man ser Christi härlighet, när man smakar Guds kärlek, och när man märker Gudomelig kraft i sig; så behöfwer icke Frälsaren at länge befalla själen, at hon skal tro; men när man icke märker eller erfar något af Frälsarens sken, när man ingen nåd hos sig siñer, när man tycker sig wara bortdrifwen från friden, när man tränges af samwetets fördömande, och försänkes i allehanda andra anfäktningar; då måste JEsus påbjuda tron, och då är äfwen rätta tiden at wisa lydno och helig undergifwenhet. Det bör i sanning komma dertil med själen, at hon skal orörligen hålla sig til Frälsaren, ehwad han uppenbarar eller döljer sin närwarelse; ehwad han gifwer det söta sockret, eller bitter myrram; ehwad han inskänker en kalk full med salighet och nåd, eller en lidandes kalk; ehwad han låter sina Gudomeliga krafter märkeligen uti själen inflyta, eller låter henne ligga i största swaghet och känsla af sin kraftlöshet. Hwarföre, när

man

man således utan känningar tror Frälsaren; så wisar man honom den största åran. Man gifwer då prof, at man håller sig til honom så i lidandet, som i frögden, och at man är tilfrids med alt hans förande; at man har det förtroende til honom, det han intet annat öfwer oß beslutit, än det som tilskyndar oß wälsignelse och saligbet; och at man altså af honom wäntar, det han skal härligen utföra sit förundranswärda råd, och uti all sin Ord sannfärdig wara. Wi wilje om denna trones lydno utan känningar, anföra några märkwärdiga exempel. David, när all nådes känsla hos honom war förgången, och när alla hans fiender wille göra Gud hos honom misstänkt; uthärdade och trodde han ändå. Det är, säger han, såsom et mord i mina ben, at mine fiender skämma mig; då de dageliga til mig säga: hwar är nu din Gud? Men han upmuntrade sig ock: Hwad bedröfwar du dig, min själ, och är så orolig i mig? Hoppas uppå Gud; ty jag skal ännu tacka honom, at han mit ansigtes hjälp och min Gud är Ps. 42: 11. 12. Esaias, och med honom de den tiden warande trogne, förde den bittra klagan: Din stora hjärteliga barmhertighet håller sig hårdeliga emot mig. Äst du dock wår Fader, ty

Abraham wet intet af oß, och Jſrael känner oß icke; men du HErre äſt wår Fader, och wår Förloßare; af ålder är det dit Namn Eſ. 63: 15. 16. Jeremias måſte ſäga: Min ſjäl är fördrifwen ifrån fridenom; goda dagar måſte jag förgåta. Jag ſade: mit hopp är ute, at jag någon tid mer ſkal wara när HErranom. Kom dock i hog, huru jag är eländе och öfwergifwen, och malört och galla druckit hafwer. Men i trone lägger han härtil: Du warder ju derupp på tänkandes; ty min ſjäl säger mig det. Det lägger jag på hjärtat, derföre hoppas mig ännu Klagow. 3: 17. 18. 19. 20. 21. Och Michas betygar ſin tro, utan all känſlo af tröſt, ſägande: Men jag wil ſe efter HErran, och wänta efter Gud min Frälſare: min Gud ſkal höra (hjelpa) mig. Frögda dig intet min fiendſka, at jag nederligger; jag ſkal åter upkomma: och om jag ſitter i mörkret, ſå är dock HErren mit ljus. Jag wil bära HErrans wrede, ty jag hafwer ſyndat emot honom; til deß han uträttar mina ſak, och ſkaffar mig rätt; han ſkal föra mig uti ljuſet, ſå at jag ſkal ſe mina luſt uppå hans nåd. (efter Ebreiſkan: på hans rättfärdighet) Mich. 7: 7. 8. 9.

3: 0 Wi

3:o Widare har han gifwit det Budet om egen förſakelſe, eller förnekelſe. Han ſäger: Hwilken ſom wil följa mig, han wederſäke ſig ſielf Math. 16: 24. Och annorſtädes: Hwilken icke wederſakar alt det han äger, han kan icke wara min lärjunge Luc. 14: 33. Derföre, om en låter ſit hjärta blifwa hängande wid något, utom Frälſaren; han kan honom icke behaga. Han wil ſå wara känd och anammad, at man tror, det han är mägtig nog at frögda och förnöja oß, utan at wi behöfwe denna eländiga werldens förmenta glädje; ja, han wil, at man icke blott förnämligaſt ſöker i honom ſin hwila, utan at det ſkal ſke endaſt i honom, ſå at man, jemte honom, icke hwilar i något annat. I köttets korsfäſtande och werldenes kärleks förqwäfjande bör anwändas alt alfware; och til at uträtta denna JEſu Chriſti wilja, måſte man dageligen fortfara och icke aftröttna. Så ofta något yppar ſig, ſom hörer til werlden och ſynden, måſte det genaſt dödas. De ſom Chriſto tilhöra, korsfäſta ſit kött, ſamt med luſtar och begärelſer Gal. 5: 24.

4:o Ytterligare har han befalt oß, at taga korßet uppå. Han ſäger: Hwilken mig efterfölja wil, han tage ſit kors på ſig hwar dag, och följe mig. Luc. 9: 23.

och flereſtädes. Ifrån detta budet får ingen draga ſig undan. En människa, ſom är rädd för korſet och wil det undanfly, kan aldrig komma til någon rättſinnig Chriſtendom. Den förſta ingången til nåden är belagd med korſens törne. Hwad är ſyndernas kännedom, och ſtriden mot dem, annat, än et kors? Så ſnart en människa redeligen omwänder ſig til Gud, warder hon hatad, beſpottad, förfölgd och laſtad af werlden. Frälſaren ſäger til ſina Lärjungar, icke allenaſt: J warden hatade; utan ock, J måſten warda hatade för mit Namn ſkul. Det kan ock icke annorledes wara. Fiendſkapen är ſtraxt efter ſyndafallet ſatt emellan Qwinnones Säd och ormſens ſäd. Hwad är det icke för et ſwårt kors för den gamla människan, när han, i rättfärdiggörelſen, ſkal warda aldeles afklädd och uti ſin ſynda-nakenhet framſtäld? När all inbillad egen rättfärdighet, egen helighet, egen frombet och alla förmente goda werk ſkola förſakas, bortkaſtas och anſes med afſky. Så måſte ock i Chriſtendomens fortgång korſet altid tagas på ryggen. Den ouphörliga ſtriden emot ſynden är et ſtändigt kors. Kännedomen af de ännu widlådande ſwag- och ofullkomligheter äro et ſwårt kors. Uppå utwärtes lidande och bedröfwelſer lårer ej eller blifwa brift, för dem, ſom

med

med redligt alfware bewisa deras Christendom. Det är altså HErrans JEsu wilja, at människan skal willigt och gerna åtaga sig alla sådane bedröfwelser, icke knorra derunder, utan bewisa et framhärdande tålamod; och betänka, at denna tidsens wedermöda är icke lika emot den härlighet, som en gång på Guds barn uppenbaras skal, då alla wåra bedröfwelser, som timmelige och lätta äro, skola föda i oss en ewig och öfwer alla mått wigtig härlighet; som Paulus talar 2 Cor. 4: 17.

5:o Wi finne jämwäl, at Frälsaren ganska alfwarligen påyrkar de trognas kärlek inbördes. Detta bjuder jag eder, sade han til sine Lärjungar, at I älsken eder inbördes Joh. 15: 17. Och uti sin Öfwersta-Prästerliga bön har han wist, huru mycket denna saken legat honom på hjärtat Joh. 17: 11. 21. 22. 23. Hwilket bud hans kära Johannes i sina bref eftertryckeligen uprepar. Och länder det ofelbart til HErrans JEsu förhärligande, at de, som honom tilhöra, hålla tilsammans uti Gudelig renhet, tala om hans wägar och underwerk, gemensamt låfwa och tilbedja honom, och glädja sig tilhopa öfwer det goda de äga i honom och hans rike.

6:o Hwad HErren JEsus i öfrigt, på åtskillige ställen befalt, kan warda fattadt

tilsammans uti det bud et om hans efterfölgd. Han säger: Hwilken mig tjena wil, han följe mig Joh. 12: 26. Hwilket bud han ofta förnyat. De människor, som wilja salige warda, skola honom efterfölja i hans heliga dygde-wandel. Såsom han wisat sin himmelske Fader en sanfärdig lydno alt in i döden; altså skola ock de bewisa en willig och ostyckad hörsamhet, hwilken bör gå så långt, at de gärna förtära sina krafter i hans tjenst, och, om hans ära det fordrar, hafwa deras lif ospardt. Som han hela sin lifstid tilbragdt til sin himmelske Faders stora Namns ära; så skole wi göra det samma. Som han icke sökt någon ära och beröm i denna werlden; så skola ej eller wi trakta efter höga ting, utan undfly all begärelse til sådant, såsom förkasteligit. Som han icke åstundat några köttsliga lustbarheter och förnöjelser; så skola ock wi afhålla oß ifrån alla werldsliga lustar. Som han icke wille hafwa jordiska ägodelar; så skola ock wi wända alt begär dertifrån. Som han hade en brinnande kärlek för sin himmelske Fader; altså skola wi wara af kärlek til Gud uptände. Som han städse wandrade i barnslig fruktan för sin Fader; och derföre altid satte HErran för sin ögon, at han icke skulle rörd warda; Apostl: G. 2: 25; altså skola ock wi ouphörligen wandra,

så

såsom i Guds aldraheligste närwaro, och i en helig fruktan. Som hau på sin himmelske Faders trofasthet och sanning satte en fast förtröstan; så skola ock wi låta hela wårt hjärta hwila på Guds försorg, och tro, at han skal stå oß bi i alla omständigheter, och frälsa oß ur all nöd. Som han för all ting har låfwat och prisat Gud, så at han ock altid tackat för timmeliga gåfwors åtnjutande; altså skole åfwen wi för alla andeliga och lekamliga wälgärningar gifwa HErranom rättskaffens lofoffer. Som han bewist stort alfware och nit i bönen, så at han ofta hela natten deruti fortfor, skilde sig från sine Lärjungar, och kämpade med utspända krafter; altså skole wi icke anse bönen för någon ringa sak, utan deruttinan hålla fort med alt alfware; afbryta några stunder från wåra ordenteliga syslor och förrättningar, och utt wåra kamrar, i enslighet, ntajuta för HErren, wår och hela Guds Församlings nöd. Som han högt skattat Guds Ord, och sig altid beropat på Skriften, säjande: det står skrifwit; som Skriften säger; såskola ock wi hålla den Heliga Skrift och de föreställningar, som med Skriften äro enlige, i et dyrt och stort wärde, och hwarken af en jordisk lättsinnighet, eller inbilladt högmod afhålla oß ifrån des hörande; så ock wakta oß,

at inbilla oß sådan fullkomlighet, at man ej hade Evangelii predikan widare nödig. Som han war Öfwerheten och andre förmän underdånig; så skola ock wi wisa den af Gud förordnade Öfwerhet all skyldig lydna med wälwilja och ödmjukhet. Som man hos honom aldrig blef warse någon wrede, afwund, bitter- eller grymhet; så skola wi jämwäl fly och hata deßa synder. Som han med stor kärlek och barmhertighet kom alla eländige och nödlidande til hjälp; alt så skole wi låta oß wårda om sådane människor, med ömsint medlidande och all möjelig hjelp. Och som han i synnerhet hade et medlidande hjärta för själa-eländet, så aldeles, at han med mycket bemödande och widlöftigt samtal så kärligen sökte at winna en enda person; som man om den Samaritiska Qwinnan ser i Joh. 4; så skole ock wi bära hos oß en gråtande själ och jämrande hjärta, när wi se andre omkring oß ligga i deras fåkunnoghet och andeliga synda-elände; och icke låta något arbete eller möda falla oß för swårt at skaffa dem någon kunskap, och at förmana dem til en sann Christendom. Som det war hans mat, spis och lust, när han kunde uträtta sin Faders wilja utt arma syndares kallande och upprättande, samt på dem fullborda Guds werk Joh. 4: 34; så bör det ock wara

wår

wår hjärtans lust och nöje, at kunna skaffa någon själ i Guds slöte; och detta Guds werk skal så wara oß om hjärtat, at wi på sådant saligt och ewigt fruktbärande arbete skole gärna anwända tid och möda, samt deruttinnan bewisa en outtröttelig trohet. Som han i begär, tankar, åthåfwor, klädnad, tal och gärning bewisat högsta renlighet och tuktighet; så böre wi wara kyske och rene i hela wårt siñe och i all wår wandel, och i denna ädla dygden likna denna heliga efterſyn. Som hans hjärta icke lådade wid något jordiskt, och ej åstundade det ringaste af det jordiska goda; så skola ock wi winlägga oß derom at hos oß förqwäfja alt jordiskt sinne, och begår, at besitta denna werldens ägodelar. Som alla hans Ord woro ljufliga, kryddade med salt och turättade til upbyggelse; så skola ock wi afhålla oß från alt fåfängt tal, och lägga alla wåra ord på Helgedomens wigtskål. Som wi icke finne minsta spår dertil, at han i umgänge med werldenes barn tålt deras oordenteliga wäsende; och aldraminst, at han med dem utbrustit i löje och låtit höra något skämt; så skole ock wi beſinna, at fåfängt löje och skämt äro ting, som icke anstå en rätt Christen, och at wi derföre skole ouphörligen föra en alfwarsam lefnad och wisa Gudelig stadighet. Som han i

hela sit lefwerne och utwärtes umgånge, hwarken något oanständigt och oskickeligit eller fåfängt och werldsligt låt påskina; så skola ock wi alfwarligen undfly alt twungit, oordenteligit och anstöteligit förhållande, tillika med all werldens likställighet. Som han i alt sit lidande bewiste fullkomligit tålamod; så skola wi i alt kors och bedröfwelser wara stilla och tålige, och derå wänta en wälsignad utgång. Men som han ej gjorde sig sjelf något lidande, utan willigt emottog det, som hans Fader öfwer honom förordnat och bestämt, när det kom; så skola wi icke tilreda oss sjelfwa något kors, och förorsaka något sjelfgjordt lidande, utan utdricka sorgekalken, när och huru han af HErren kommer. Och ändteligen, som han, under sit lidande, såg på ändan och den härlighet derå förwisso följa skulle; så skola ock wi se förbi alla bedröfwelser, och med glädje skåda på den krona, med hwilken wi, efter uthärdad strid och wunnen seger, skola krönte warda.

Hwad Johannes säger om HErrans bud, at de icke äro swåra; 1 Joh. 5: 3. och Frälsaren sjelf betygar, at hans ok är ljufligit, och hans börda lätt; Math. 11: 30, må med högsta fog lämpas til alla dessa nu anförda buden. Sådant wil jag i korthet förklara, på det wå-

ra

ra hjärtan så mycket förr måtte bewekas, at icke fåfängt höra JEsu Christi heliga längtan, at wi skola akta på hans bud.

Hwad altså beträffar det budet om bättring och sinnes förändring; så är det samma icke swårt, 1:o, emedan man wet, wid erfarenhet af sorg och bedröfwelse härwid, at det är en sorg efter Guds sinne; 2 Cor. 7: 10. En af HErren sjelf werkad bedröfwelse, så at man kan säga med Job; det är den Allsmägtige, som bedröfwar min själ. En bedröfwelse, som är efter Guds wilja, och hörer til den ordning, i hwilken han wil oss salige göra. En bedröfwelse, som förer oss til Gud, och drifwer oss at undfly alt elände, samt skynda oss til JEsum, som utplånar synden. 2:o. Emedan denna bedröfwelsen förer til sinnes förändring; 2 Cor. 7: 10. Ack, huru eländigt är det, at altid drifwas hit och dit af et jordiskt sinne och köttsens lustar. Så sker det med dem, som tjena synden. Om en sådan heter det: en människa, född af Qwinno, lefwer en liten tid, och är full med orolighet Jobs. B. 14: 1. De ogudaktige hafwa ingen frid, säger min Gud Es. 57: 21. Men kommer människan til en andelig bedröfwelse; så dö hos henne sådane begärelser; sinnet warder himmelskt och fritt från den förra oron, samt

samt wet, at Gud skal snart bättre förnöja hennes själ, än werlden och synden kunna åstadkomma. 3:o Emedan HErren Gud, under ångest, med hemliga krafter stärker, och märkeligen understödjer de kämpande själar. O, huru wäl befinner själen sig ofta mitt i des största smärta, när hon i sin yttersta swaghet känner Guds hos sig boende och stärkande kraft. Då hon länge har måst ropa: jag måste förgås: så märker hon, sig blifwa af HErren styrkt. 4:o Emedan han, i detta tilståndet, med mången ljuflig blick frögdar själen, och låter ofta oförmodeligen en stråle af sin härlighet lysa in i henne. Hwilken klarhet och nådes sötma ofta så upmuntrar henne i alt lidande, at hon aktar det samma för ringa i jämförelse emot hwad hon således erfar. och 5:o Emedan man, i bättringen, kan hafwa det säkra hopp, at all bedröfwelse skal warda förwandlad i glädje, och at efter striden skal följa segern. Man skal, sedan lidandets kalken är utdrucken, blifwa i rättfärdiggörelsen ljufligen wederqweckt med en kalk som är full af salighet och nåd, samt beledsagad med försäkran om barnaskapet hos Gud. Ser häruta, I älskelige, at budet om bättringen är icke swårt, utan et ljufligt ok och en lätt börda.

Betrakte wi nu budet om trona; så är

wäl

wäl ingen twifwel derpå, at det är något lätt och ljufligit, til at hwila i Christi blod och sår, at hafwa rum i den himmelske Fadrens hjärta; at kunna förse sig alt godt til Gud, och i honom fullt och öfwer nog hafwa. Men detta hörer til trones erfarenhet, hwarom ofwan är handladt och påmint, at i detta tilståndet har HErren JEsus icke af nöden mycket at befalla, och at här icke faller swårt at kunna tro. Men at utan denna erfarenhet tro, och uti enfaldighet, endast hålla sig wid de i Guds ord befinteliga löften, sådant är af mera wigt och swårighet; så at man härwid kunde fråga: Huru är detta något lätt? Skulle detta budet ej wara swårt? Men det står dock fast, at det är en lätt börda och et ljufligit ok; ty man wet, at undandragningen af all ljuf känning wederfares oss derföre af HErren, at wårt begär efter hans uppenbarelse i oss måtte bliswa så mycket starkare; och detta begär förer med sig något ljufligit; äfwen för den orsak, at han må kunna öka wår upphöjelse och salighet. Såsom David, hwilken i denna skolan war synnerligen öfwad, betygar af egen erfarenhet: Du låter mig förfara mycken och stor ångest, och gör mig åter lefwande; och hämtar mig åter upp utu jordenes djup. Du gör mig gan-

ganska storan (Du förmerar min höghet) och styrker mig igen Ps. 71: 20. 21.

Komma wi til budet om egen försakelse, så är det icke swårt, emedan man hos Christum finer långt bättre nöjen, än man tilförene njutit uti werlden; emedan man hos honom erhåller större rikedomar och skatter, än någorstädes i werlden åro at finna; emedan man genom honom warder uphögd i Gudi och til den himmelska härligheten, hwaremot all ära i werlden är et intet. Jag frågar, hwilken människa skulle wäl wara så däragtig, at han wille länge betänka sig at kasta bort en penning, när honom deremot bjudes et tusende Riksdaler? altså ock, när människan genom Andans ljus lärer at skatta de himmelska ting och rikedomar; warder försakelsen henna lätt; så at hon kan säga: du galna werld, jag har funnit det som bättre är. Men så länge människan icke ser härligheterne i Christo och de himmelska rikedomars förträfflighet; så gifwer hon icke bort det hon hafwer, och kan omöjeligen komma til en rätt försakelse; och om hon än twingar sig i wissa stycken; så söker hon dock altid at behålla något qwar. Men får hon smaka nådenes goda och sötman i Gudi; så kastar hon alt på en gång bort, och faller henne icke swårt, at draga hjärta och sinne

från

från det jordiska. Så är ock korsets åtagande icke eller et swårt bud, när wi betänka, at Gud ej lägger mera uppå, än man förmår draga; efter som ock korskalken gifwes oß af den himmelske Faderns hand, hwilken tillika begåfwar oß med kraft den at bära, och låter sin kraft wara mägtig i wår swaghet; samt tröstar oß så krafteligen, och derwid införer oß uti en sådan erfarenhet, at wi ock i sanning, och i kraft, kunna trösta andre i deras bedröfwelser. Derföre Paulus utropar: Wälsignad ware Gud och wårs HErras JEsu Christi Fader, barmhertighetenes Fader, och all hugswalelses Gud; som oß hugswalar i all wår bedröfwelse, at wi ock hugswala kunne dem, som i allehanda bedröfwelse åro, med den hugswalelse, der Gud oß med hugswalar 2 Cor. 1: 3. 4. Ja, han berömmer sig af bedröfwelsen således: wi berömmom oß ock i bedröfwelsen; wetande, at bedröfwelse gör tålamod; och tålamod gör förfarenhet; förfarenhet gör hopp; men hoppet låter icke komma på skam Rom 5: 3. 4. 5. Och när wi ställa wåre ögon på ewigheten, der Gud wil aftorka alla tårar ur wåra ögon; så måtte hos oß upstiga lust och längtan efter bedröfwelser.

Budet

Budet om broderlig kärlek är icke eller swårt. At älska är en lätt sak. Det är något ljufligit och en förebild til det ewiga lifwet, när rätta Guds barn tala sins emellan om HErrans wägar, gemensamt tilbedja och beprisa Gud, och upmuntra hwarandan til tro och goda gärningar; därunder spörja de ofta en stor Christi kraft: och hans löfte warder upfyldt, så at de det märka, när han säger: hwar två eller tre äro församlade i mit Namn, der är jag mit ibland dem.

Andteligen är budet om JEsu eftertöljelse, för den orsak, icke swårt, emedan det gifwer oß här i tiden stor klarhet och prydnad; som Apostelen talar: Men nu skåde wi alle, såsom uti en spegel, HErrans klarhet med uptäkt ansigte: och wi warde förklarade uti samma belåte ifrån den ena klarhetene til den andra, såsom af HErrans Anda 2 Cor. 3: 18. Det är ock derföre oß et lätt bud, emedan wi wete, at ju mer mänskan warder Christo här lik, ju mera lik skal hon ock der warda honom i härligheten; hwarföre man, wid denna eftertöljelsen, kan med trögd upswinga sig i ewigheten, och med David tröstteligen säja: Men jag wil skåda dit ansigte i rättfärdighet: jag wil

mått

mått warda, når jag upwaknar efter dit beläte Ps. 17: 15.

Deßa så lätta bud innehålla den ordning, uti hwilken människorne idel saligheter undfå; i hwilken de icke allenast wid första inträdet i nåden, utan ock i hela deras öfriga lefnad, kunna ouphörligen förwänta fridsens och rättfärdighetenes werkan och påföljder; och derföre håller den trogne Frälsaren dem denna ordning icke allenast före; utan han önskar ock med trängtan, at de måtte begifwa sig in uti den samma. O at du wille akta uppå min bud! hwarmed han wil så mycket säga: O at du, O själ, måtte omwända dig til mig af alt hjärta! O at du måtte känna dig i dit syndaelände och jämmer! O at du måtte tro på mig! på det jag må kunna förlåta dig alla dina synder, och föra dig til en sann oskyldig ro. O at du måtte få lust til mig! jag är ju din Förwandt, din Blods frände, din Blods Borgen, din Broder, din Förespråkare, din Förloßare, din Saliggörare, din Emanuel, din Själabrudgume, din Gud, din Jonathan, din Salomo och Fridsförste. Handla dock icke så främmande emot mig. Mina händer bära emot dig den förwärfwade rättfärdigheten. O! at du måtte den anamma. Mit hjärta är fullt med förbarmande, fullt

med nåd, fullt med wälsignelse, fullt med lif, och fullt med saligheter. O at du wille taga deraf åt dig! O at du måtte framställa dit hjärta, såsom et tomt kåril til min stora och rika salighets-källa, och låta det helt och hållit, fyllas! för den orsaken talar han ock til själen så wänliga: Jag utkorar dig och bortkastar dig icke. Frukta dig intet, jag är med dig. Wik icke af, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig ock. Jag håller dig wid magt, genom mina rättfärdighets högra hand Es. 41: 9. 10. Ty jag är HErren din Gud, den dina högra hand stärcker, och säger til dig: frukta dig intet; jag hjälper dig. Så frukta dig nu intet, du matker Jacob, I fattige hop, Israel jag hjälper dig, säger HErren, och din Förloßare, den helige i Israel Ibid. v. 13: 14. O! at du måtte wedersäga dig sjelf och försaka alt; Jag, din Skapare, wille då bättre frögda dig, än de torftige kreaturen kunna göra. Jag wille rikeligen i dig uppenbara min kärlek, ljuflighet och wänlighet, som du nu icke kan fatta, emedan du är full med kreaturens kärlek, och hänger med dit begär wid jorden. O at du wille taga mit kors på dig, och icke fly min förnädelse! O at du måtte skilja dig

ifrån

ifrån werldenes wänskap, och utwälja dig gemenskap med mina lemmar! O at du wille efterfölja mina wälsignade fotspår: huru skulle jag icke då så saligen och härligen wederqwecka, frögda, stärka, stadfästa, och til ewigheten bereda dig; och huru wille iag, wid sådan beskaffenhet, uti frid och rättfärdighet på det innerligaste förena mig med dig

Tredje Delen.

Sidst gifwer HErren JEsus sin innerliga längtan efter människans salighet tilkänna dermed, at han wisar och föreställer henne sjelfwa den öfwerswiñeliga saligheten. Han lofwar Israel, och en hwar människa: **Så skulle din frid wara såsom en wattuström, och din rättfärdighet såsom hafsens wåg.** Uti besittjande och åtnjutande af frid och hennes förwärfwade rättfärdighet, finna människorne endast deras säll- och salighet. Man läse derom, Rom. 4: 6.-8. och Cap. 14: 3. Genom frid förstås så wäl friden med Gud, som den deraf flytande samwets friden. Uti rättfärdiggörelsen wederfars människan kraften af den försoning, som JEsus Christus har stiftat med sit blod. När hon först kommer in för Guds dom, så måste hon i början anse sig såsom en Guds fiende, och

skyldig at öfwerlämnas til helfwetet och den ewiga pinan. Samwetet fördömer. Lagen förskräcker. Guds rättfärdighet hotar med döden.

Men härigenom warder syndaren drifwen til Christum, såsom Medlaren mellan Gud och människor. Til honom håller hon sig i trone. Kommer med honom och hans blodiga förtjenst fram til Fadren. Skriar om barmhertighet. Wädjer ifrån den Gudomeliga Rättfärdighets-stolen til Nåda-Thronen i Christo JEsu. Då kan Gud icke förskjuta syndaren, utan måste låta honom barmhertighet och lif wederfaras. Han skänker honom efter hela hans synda-skuld, och uptager honom til sit barn. Således warder syndaren försont med Gud genom hans Sons död och des tilägnande med trona. Af denna försoning kommer samwets friden, eller hjärtats tilfredsställande med wißhet om nåd och syndernas förlåtelse. Då kan själen innerligen förnöja sig med åtankan deraf, at hon nu slupit all dom: at hon är befriad från alla syndaband: at hon är frigjord ifrån alt satans wälde och tyranni: at hon är frälst från Guds wrede, och wet, at Gud icke widare wredgas öfwer henne, utan twärtom, at hon framgent kan hwila i den försonte Gudens sköte. Hon kan deraf fägna

sig,

sig, at hon icke mera behöfwer frukta för någon död: at hon uti den tilkommande domen ej skal komma på skam, emedan Domaren är hennes bästa wän: och at hon nu kan anse helfwetet och des lågor med heligt förakt; samt utbrista: Du död, hwar är din udd? Du helfwete, hwar är din seger? Hon kan i stilhet glädja sig deraf, at hon nu har fattat JEsum, med all hans förtjenst, och at hon äger honom wid alla tilfällen. Han är hennes enda och hennes alt. Hon förlustar sig i den skönhet och de förträffeligheter hon i honom finner. Hon njuter honom nu; och är i honom rätt glad. Hon förfriskar sig med hans nådehåfwor, och warder så intagen af de saligheter, dermed hon strömwis wedergweckes, at det jordiska sinnet och all lust til de jordiska förgängeligheter, förgås och bortdö. O! hwilka outsägeligen wälsignade och angenäma känningar gifwas i själen, när JEsus sålunda uppenbarar fridens öfwerflöd. Derföre säger Skriften, at Guds frid öfwergår alt förnuft; den öfwerstiger all kundskap, och kan aldrig af något människeligt förstånd fulleliga fattas och begripas. Uti rättfärdiggörelsen warder syndaren ej allenast all hans synd förlåten; utan ock Christi sköna och härliga rättfärdighet skänkt, hwilken är

Guds rättfärdighet; 2 Cor. 5: 21. Nu wågar han tilmäta och tilägna sig all den helighet och hörsambet, som Christus bewist sinom himmelske Fader. Alt hans lidande, alt hwad han uträttat, bestridt, wunnit och förwärfwat, warder til syndaren uplätit. Uti denna rättfärdigheten måste de trogne söka at ouphörligen fundne warda. De måste aldrig wilja, utom den samma inför Gud sedde blifwa; ej eller utom den sig sielfwe betrakta. Denna friden och denna rättfärdighet låfwar HErren JEsus til fullo och i öfwerflöd. Friden skal utgjuta sig som en wattuström, och aldeles intaga, genomflyta och upfylla hjärta, sinne, mod och tankar. Rättfärdighet skal rikeliga och i stor kraft, såsom hafswågor, öfwertäcka själen, så at hon kommer til Evangelii öfwerswinneliga salighet. Denna öfwerswinneliga fridsens och rättfärdighetens nåd skal uti själen regnera til ewinnerligit lif. Guds öfwerswinneliga nåd i tiden skal förorsaka en öfwerswinnelig salighet i ewigheten. Frid och rättfärdighet skola upspringa framgent in til det ewiga lifwet, och förmera härlighets graderne. Denna ganska stora salighet erbjuder den kära Frälsaren hwar och en syndare, och lägger sin starka längtan efter hans wälfärd tydeligen för ögonen; sägande:

de: wille du, O själ, märka på min bud, och komma til mig; så skulle jag i dig uppenbara fridsens öfwerflöd, och min rättfärdighets öfwerswinneliga härlighet; och du skulle, i hela din lifstid, njuta glädje och förnöjelse uti min nåd. Du skulle i min öfwerswinneliga kännedoms kraft finna lif och salighet tillfyllest, och min nåd skulle i dig wäldig wara til ewigt lif.

Tillämpning.

Således är eder, älskelige i HErranom, JEsu Christi innerliga längtan efter människornes öfwerswinneliga saligher, tydeliga för ögonen lagd. I kunnen samtelige wara försäkrade, at den trofaste Frälsaren en lika längtan bär i sit bröst efter eder salighet, och icke wil, at någon bland eder skal gå förlorad. Han skådar ock nu på hwar och en af eder, och är full med brinnande begär, at göra eder i sit blod salige och härlige. Låter eder derföre bewekas at se in uti JEsu Christi aldrafullkomligaste kärleks djup, och der märka hans ifriga längtan efter eder salighet. Går i dag tilbaka med edra betraktelser til eder förra lefnads dagar, och besinner eder Frälsares trohet i sin förekommande nåd. Huru mångt Evangelii Ord hafwen I hört, hwilket hade kunnat frambringa i eder det nya lifwet i Gudi,

om J deß kraft icke emotstått. Huru ofta är eder, edert hjärtas fördärf, och den på eder häftande förbannelsen, samt den tilkommande fördömelsen utur Lagen föreståldt? hwarigenom J haden skolat blifwit drifne at skaffa med fruktan och bäfwan eder salighet, och at skyndsammeligen undfly den tilkommande fördömelsen. Til äfwentyrs låra många ibland eder sig påminna, at deras hjärtan, under tiden, genom sanningens Ord, blifwit känbarligen genomstungne, så at de wäl känt, det de måste warda löse ifrån synden, och annorledes sinnade; at deras tilstånd war farligit; at de i sit naturliga tilstånd icke kunde blifwa salige; at de måste söka Guds nåd i en sann omwändelses och ny födelses ordning.

Går äfwen tilbaka til edra förriga dagar, och beskåder spåren efter eder JEsu försyn och nådefulla regering; och tron, at han derigenom ouphörligen welat leda eder til sinnes förändring. Huru mången lärer kunna minnas, at Gud flera resor frälst honom ur stor och ögonskenlig fara. En annan, huru Gud hulpit honom ur många utwärtes bedröfwelser och beswärligheter. En annan, huru Gud stått honom bi i sjukdom, och låtit honom åter komma til hälsan En annan, huru Gud låtit honom

lyckas

lyckas i hans timneliga wärf, och lika som utredt honom ur många förwirrade omständigheter. En annan lärer se sig öfwerhopad med många timmeliga wälgärningar, så at Gud ej låtit honom lida brist på något godt. Sannerligen lärer näppeliga någon wara ibland eder, som icke erfarit någon claß af deßa JEsu Christi kärleks drag; den ena mer, och den andra mindre. Men ack! I älskelige, är det icke så? Säger icke samwetet mångom, at de sådant icke ens förnuñit, än mindre sådane kärleks drag saligen följt? Uphörer derföre nu, at längre skicka eder så kallsinnigt emot Frälsarens stora trohets prof. Tager dem i närmare betraktelse och aktning. Wänder igen at låta eder widare fåfängt och förgäfwes ropas genom eder Förbarmares mångfaldiga röst. Wänder åter at löpa bort från den goda Herden, som skyndar sig efter eder, och bewekeligen ropar efter eder; som wil taga eder på sina axlar, och bära eder til sin fårahjord, hwilken tryggeligen hwilar inom hans wärd och stängsel, samt af honom föres på bästa bet. Det är nog, at eder förriga lifstid är ganska illa anwänd. Ware härmed et mål satt emot hans kallelses förkastelse och hans nåds förakt. Ja, härmed ware en gång en ända gjord

på eder snöda kallsinnighet emot hans brinnande längtan efter eder saliggörelse. Och är denna föreställningen icke nog kraftig at röra edra hjärtan; så wänder eder ögon på det tilkommande. Betrakter, huru hastéligen HErren kan göra en ända med eder. Huru han förmår at i wrede rycka eder bort. Besinner, at uppå den stora alla werldenes doms dag, hwart och et Guds Ord, som I hafwen hört, skal döma eder. Hwar och en nåderörelse, som I erfarit, hwar och en wälgärning, som I af HErrans hand njutit, skal föröka eder fördömelse. Huru skola då alla undfångna hjärtats rörelser, alla den Högstas wälgärningar, trycka eder i alla ewighet uti edra samweten, och förorsaka en ouphörlig öfwertygelse i eder själ, at HErren är rättfärdig, och at eder fördömelse skedt med allan rätt. Låter derföre nu, öfwertala eder, at, medan I tid hafwen, genomse registret på alla af Christo JEsu undfångne nådedrag och kallelser; häpner öfwer deras myckenhet, och anwänder dem skyndsammeligen til eder sanna omwändelse. Görer dermed början på denna dag, på det, at detta register ej må för sent i dödsens stund eder förekomma, och sedan i ewigheten blifwa eder, til marter och qwal, städse ståldt för ögonen.

Jag

Jag fruktar, at många äro bland eder, hwilka Frälsaren, då han fordom gick til Jerusalem och gret öfwer des obotfärdighet, måtte äfwen hafwa sedt såsom sin nådaständige föraktare. Han lärer då också öfwer eder hafwa utgutit bittra tårar, och fält rättfärdiga suckar. Skal det ock wara fåfängt, o J älskelige, at eder JEsus äfwen i dag nalkats eder så nära? Skal det wara förgäfwes, at han påminner eder, huru ofta han welat samla eder, och J stått honom emot? Skal det wara utan werkan, at han åter så trängtande beder och suckar: O, at J måtte märka på haus bud, som icke äro swåra, utan et ljufligt ok och en lätt börda. Skal det wara frugtlöst, at han förehåller eder sin frid och sin härliga rättfärdighet, samt dermed betygar en så hjärtelig längtan efter eder öfwerswinneliga salighet? Ack nej. Det ware fierran från eder. Huru wiljen J undfly, om J en sådan salighet icke welen akta. Skynder eder derföre åstad. Lager eder til, och kommer eder Gud til mötes. Kommer gråtande och bedjande. Beklager och sörjer öfwer eder förra otro. Sliter eder, genom Christi kraft, löse från den förföriska werlden och alla syndaband. Skynder eder til Christum. Afsläter icke, förrän J märken

uti

uti eder et nytt lif, en wälsignad wißhet om alla edra synders förlåtelse, samt et waraktigt himmelskt sinne. O, huru skulle eder Förbarmare då bewisa eder godt. Har han, uti edert syndiga tilstånd, betedt eder så stor barmhertighet: hwad myckenhet af barmhertigheter och kärleks betygelser skulle icke då mot eder förklaras, när I genom trona blifwit hans egendom? Kämper fördenskull den goda bättringens och trones kamp, och fatter ewinnerligit lif. Sålunda kunnen I förorsaka eder JEsu en rätt frögd, at hans innerliga längtan efter eder salighet, åndteligen är nordden förnögd och stillad.

Men I Guds älskelige, som åren til eder Frälsare omwände och af honom salige gjorde, påminner eder ofta eder Emanuels många nåde-drag, och bewiser honom, at han med så mycket bemödande frälsat edra själar. Tacker honom, at han gifwit eder et willigt hjärta at lyda hans bud: Uphöjer honom för fridens och rättfärdighetens uppenbarande, dermed I så rikeligen benådade åren. Men söker derhos at alt mer och mera tränga eder in i den öfwerswinneliga saligheten, och weter, at det ligger eder kära Frälsare städse på hjärtat, at dag från dag göra eder saligare; at låta Fridsens strömmar

mar alt ymnegare tilflyta, och at framgent föreställa sin rättfärdighet förträffeligare och mägtigare. Warder rätt lefwande i kännedomen af det goda, som J hafwen i Christo JEsu; och frögder eder. at det öfwerswinneliga i näden werkar til eder öfwerswinneliga härlighet i det ewiga frögde-lifwet.

Bön til Slut.

Nu, Du ewige och härlige Frälsare, HErre JEsu Christe, Dig ware tack och lof, at Du ock nu utsträkt Dina händer til oß, och bemödat Dig derom, at insamla oß i Dina näd. O! hielp, at många af denna Församling måtte genom Dit förbarmande och Din längtan efter deras salighet blifwa bewekte at af alt hiärta omwända sig til Dig, och antaga Din härliga salighet, som Du dem åter föredragit och tilbudit. Stärck och wederqweck de Dine, som Dig i en sann tro anammat, och behåll dem oafläteligen i Din kärlek. Bewis Dig genom Dit Ord på hwar och en själ mägtig och härlig, för Dina Sårs skull. Amen.